

جلسات شرح و تفسیر

حجت الاسلام و المسلمین استاد
محمد جواد حاج علی اکبری

موضوع:

دعای هشتم (پناه بردن به خدا)

جلسه ۵۸

۱۳۹۵ / ۰۳ / ۱۰

■ شعبان، دروازه ورود به ماه مبارک رمضان

■ مؤمن بلنڤهمت است

■ حسن ظن به خداوند، بزرگ‌ترین سرمایه مؤمن

■ یک راه میان‌بر برای بلنڤهمت شدن

■ آثار و فواید حسن ظن به خدا

حجاب‌ها برداشته شود تا برای ورود به ماه مبارک رمضان آماده شویم.

ماه مبارک رمضان خیلی باشکوه و باعظمت است. «شهرُ اللقا» ماه دیدار» است که شب قدر را که «خیرٌ من الف شهر» برتر از هزار ماه» است دربرگرفته و «شهر الله الأكبر» است. لذا یکی از وظایف مؤمنین در ماه معظّم شعبان، شناخت ماه مبارک رمضان است. آنچه در ماه مکرم شعبان اتفاق می‌افتد، آمادگی روحی، فکری، روانی و قلبی برای ورود به «شهر الله الأكبر» است. انسان باید هم ماه مبارک شعبان را بشناسد و هم با رفع موانع و زدودن حجاب‌ها، برای ورود به ماه مبارک رمضان مهیا شود؛ چراکه حضرت رسول (ص) فرموده‌اند: «شهرٌ دُعِيتُمْ فِيهِ إِلَى ضِيَاةِ اللَّهِ وَ جُعِلْتُمْ فِيهِ مِنْ أَهْلِ كَرَامَةِ اللَّهِ»؛ [۲] ماهی است که در آن به مهمانی خدا دعوت شده‌اید و در آن از اهل کرامت

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
ردایه

شعبان، دروازه ورود به ماه مبارک رمضان

ایام پر فروغ و بابرکت باقی مانده از ماه معظّم شعبان بر همه مبارک باشد. دهه پایانی این ماه بزرگ دربرگیرنده‌ی جلوه‌های روشنی از رحمت و مغفرت و لطف پروردگار متعال است. امیدواریم سهم ما از مغفرت الهی از باقی مانده ماه شعبان فراوان باشد. فرموده‌اند که در این دهه فراوان بگوئید: «اللَّهُمَّ إِنْ لَمْ تَكُنْ قَدْ غَفَرْتَ لَنَا فِي مَا مَضَى مِنْ شَعْبَانَ فَأَغْفِرْ لَنَا فِيمَا بَقِيَ مِنْهُ»؛ [۱] خدایا اگر در آن قسمت از ماه شعبان که گذشته، ما را نیامرزیده‌ای، در آن قسمت که از این ماه باقی مانده، ما را بیامرز». امیدواریم ان شاء الله این دعا در حق همه‌ی ما مستجاب گردد و

است، باید آن را قبل از اینها گذرانده باشی. فتح قریب و گشایش نزدیک عبارت است از خروج از حجب ظلمانی که در واقع گرفتاری به انواع گناهان و سیئات است. در مناجات ماه شعبان می‌گوییم: «إِلَهِي هَبْ لِي كَمَالَ الْإِنْقِطَاعِ إِلَيْكَ وَ أَنْزِرْ أَبْصَارَ قُلُوبِنَا بَضِيَاءَ نَظَرِهَا إِلَيْكَ حَتَّى تَخْرُقَ أَبْصَارُ الْقُلُوبِ الْعُظْمَى إِلَى مَعْدِنِ الْعَظْمَةِ؛ معبودا، مرا به کمال گسستن [از خلق] و پیوستن به خودت رسان و دیده قلبمان را با فروغی که بدان تو را مشاهده کنند، روشن فرما تا دیده دل ما حجاب‌های نورانی را بر درَد و به کانِ عظمت و جلال رسد».

این همان وصال است که از آن به فتح مبین تعبیر می‌شود. مؤمن باید بلندهمت باشد و به فتح مبین فکر کند؛ وگرنه فتح قریب برای متوسطین است که تمام عمر تلاش می‌کنند از حجاب‌های ظلمانی بیرون آیند.

خدا گشته‌اید». یک اردوی آمادگی دو ماهه همراه با ادعیه، نماز، جلوه‌های بدیع، روزه و تلاوت، برای آمادگی مؤمن برای ورود به ماه مبارک رمضان است. اگرچه کسانی که اهل دقت هستند، مهیا شدنشان منحصر به این دو ماه نیست؛ بلکه بعد از هر ماه مبارک رمضان، آمادگی‌شان آغاز می‌شود و مراقبت‌هایشان تا ماه مبارک رمضان بعد ادامه دارد. با این حال، این دو ماه فرصت‌های ویژه‌ای برای ورود به ماه خدا است. در مورد این ماه به ما اجازه نداده‌اند که اسمش را به تنهایی ببریم، بلکه باید بگوییم ماه مبارک رمضان؛ زیرا رمضان اسم الله است. [۳]

مؤمن بلندهمت است

مؤمن در ماه معظم شعبان به دنبال رفع حجاب‌های نورانی است که در لسان عرفا به فتح مبین تعبیر می‌شود. در باب حجب ظلمانی که فتح قریب

شهبوانی اجلشان می‌رسد. به قول سعدی: «هَمَّتْ بَلَنْد دَارْ كِه مَرْدَان رُوزگار، از هَمَّتْ بَلَنْد بَه جایی رَسیده‌اند». مردان در اینجا در مقابل زنان نیست؛ بلکه به معنای انسان‌های بزرگ و بلندنظر است. در مناجات شعبانیه هم می‌خوانیم: «و هَمَّتِي فِي رَوْحِ نَجَاحِ اَسْمَائِكِ وَ مَحَلِّ قُدْسِكِ؛ هَمَّتَم رَا دَر نَسِيمِ كَامِيَابِي نام‌هایت و جایگاه قدست قرار ده». این همان کشف حجاب‌های نورانی از اسماء الهی است و مربوط به سیر در اسماء الحسنی است. مؤمن باید این هدف‌ها را داشته باشد. در این صورت ماه شعبان می‌شود ماه شعبان، و نیمه شعبان عید می‌شود. عنایت الهی خیلی در دسترس است؛ منتها هَمَّت و هدف و جهاد و تلاش و توسل و تضرع و انابه می‌خواهد.

حالا که به روزهای پایانی این ماه رسیده‌ایم، سهم ما از

اینکه انسان تمام عمرش دنبال این باشد که مغفرت الهی شامل حالش شود که از ظلمات سیئات بیرون بیاید، خواسته بسیار کمی است. مسئله این است که انسان دنبال فتح مبین باشد. به ما آموزش داده‌اند که اینها را بگوییم؛ و الا اگر مختص به اولیا است، ما چرا آنها را بخوانیم؟ امیرالمؤمنین (علیه السلام) مناجات شعبانیه را انشاء فرمودند و همه‌ی ائمه (علیهم السلام) آن را خواندند؛ پس ما باید بلندنظر باشیم و به دنبال هدف‌های بالا باشیم. دستور کار مؤمن در ماه معظم شعبان - که برای شهرالله الأكبر آمادگی ویژه پیدا می‌کند - رفع حجاب‌های نورانی است.

انسان از رهگذر بلندنظری است که به مقصود می‌رسد و انسان‌های کوتاه‌همت و دون‌نظر و کوتاه‌فکر، به جایی نمی‌رسند. این عده حتی به فتح قریب هم نمی‌رسند و در مزبله‌ی هواهای

«جَلِيسُ مَنْ جَالَسَنِی؛ همنشین کسی هستم که همنشین من است». این تازه در ماه رجب است که اوائل این سیر است. حالا ببینید در ماه معظم شعبان چه مهیا کرده است که گفته‌اند از آن شاخه‌ی طویبی، به «سِدْرَةُ الْمُتَهْتَهِي عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَى» می‌رسند.

این مسیر برای شما آماده شده و نزدیک نزدیک شما است. دست‌تان را به این حبل‌الهی بگیرید که از آسمان هفتم در دسترس شما آمده است. از آنجا که مقام محمدیه است، فرو آمده و در نزدیکی ما است؛ مقامی که در صلوات شعبانیه درباره‌اش می‌گوییم: «وَ اجْعَلْهُ لِي شَفِيعًا مُشَفَّعًا وَ طَرِيقًا اِلَيْكَ مَهِيَعًا وَ اجْعَلْنِي لَهُ مُتَبِعًا حَتَّى اَلْقَاكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عِنِّي رَاضِيًا؛ او را برا من شفيعی با شفاعت پذیرفته، و راهی روشن به سویت قرار ده، و

این شعبه‌های فیض و فضل و رحمت و کرم الهی چقدر است؟ چون فرموده‌اند: «أَدْبَتَ عِبَادَكَ بِالتَّكْرُمِ وَ أَنْتَ أَكْرَمُ الْأَكْرَمِينَ». [۴] روش خدای متعال تکرم است و با گرامی داشتن و بزرگداشت، بندگان را تربیت می‌کند. یکی از روش‌های گرامی داشتن بندگان، قرار دادن ماه‌های رجب، شعبان و رمضان است. حق تعالی، بسیار ساده و سهل، مقامات و کمالات و درجات را در دسترس بندگان قرار داده است. مثلاً در ماه رجب منادی از آسمان چهارم از ابتدای هر شب تا سحر، بندگان خدا را خطاب قرار می‌دهد و آنها را به رفاقت و دوستی دعوت می‌کند؛ تا آنجایی که می‌فرماید: «وَ مُطِيعٌ مَنْ أَطَاعَنِي؛ [۵] مطیع کسی هستم که مطیع من است». مرحوم میرزا جواد ملکی، در کتاب المراقبات وقتی به اینجا می‌رسد، می‌فرماید: اگر کسی اینجا جان دهد، کار زیادی نکرده است! در فراز دیگر روایت می‌فرماید:

که به سوی او بازگردد هدایت می‌کند». اهل انابه بودن، یعنی از همه مایوس بودن و فقط به حضرت حق امید داشتن. به تعبیر قرآن: «فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا»؛ [۸] پس هر کس به لقای پروردگار خود امید دارد، باید به کار شایسته پردازد و هیچ کس را در پرستش پروردگارش شریک نسازد». در متن انابه تضرع، اشک و گریه و التماس نهفته است تا اشک تلخ را به اشک شوق و شیرین مبدل سازد.

حسن ظن به خداوند، بزرگ‌ترین سرمایه مؤمن

به هر تقدیر، ماه معظم شعبان در حال اتمام است. اگر کمی در ماه رجب و شعبان، همتان را بلند کرده باشیم، به چیزی می‌رسیم؛ و الا اگر همت ما دم‌دستی و پایین باشد، به چیزی نمی‌رسیم و در ماه مبارک رمضان

ما را پیرو او گردان، تا آنگاه که تو را در قیامت دیدار کنم». شفیع مشفّع او است، صراط مستقیم، خود او است. شاخه درخت طوبی به قدری نزدیک است که اگر کسی آن را بگیرد، به مقصد رسیده است و این، همان شعبه‌ها [۶] است که در نماز، روزه، سحر، سجده و مخصوصاً در برائت از دشمنان خدا و جهاد و به قول رهبر کبیر و عالی‌قدر، در جهاد کبیر جلوه می‌کند؛ بنابراین باید همت را بلند قرار داد.

ما گرفتار ضعف همتیم و همتان بسیار پایین است؛ و الا فیض و فضل الهی آن قدر در دسترس است که به ما اجازه داده‌اند بگوییم: «إِلَهِي هَبْ لِي كَمَالَ الْأَنْقِطَاعِ إِلَيْكَ» و فرموده‌اند کسی که اهل انابه باشد، ما دستش را می‌گیریم: «اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ»؛ [۷] خداوند هر کس را بخواهد برمی‌گزیند، و کسی را

را قرار داد که در آن می‌توان به اندازه هشتاد سال طی مقامات داشت؟ شبی که قرآن درباره‌اش فرموده است: «لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ» [۹] شب قدر از هزار ماه ارجمندتر است.»

«فَلَا تَجْعَلْنِي مِمَّنْ صَرَفَتْ عَنْهُ وَجْهَكَ؛ مرا در شمار کسانی قرار مده که از آنان رخ برتافته‌ای». اگر تو رو برگردانی، هشتاد سال که چیزی نیست، هشت هزار سال هم بدوم، به جایی نمی‌رسم. به تعبیر امیر المؤمنین (علیه السلام) شیطان شش هزار سال عبادت کرد؛ اما معلوم شد که همه‌اش خودپرستی بوده است. اگر خداوند رو برگرداند، انسان با شش هزار سال عبادت هم به جایی نمی‌رسد.

«إِنظُرْ إِلَيَّ نَظْرَ مَنْ نَادَيْتَهُ فَأَجَابَكَ وَ لَاحَظْتَهُ فَصَعِقَ لِجَلَالِكَ؛ مرا به چشم آن بنده‌ای نگر که او را خواندی و پاسخت داد». همان‌طور که به

هم به جایی نخواهیم رسید. البته باید به خدای متعال حسن ظن داشته باشیم؛ چنان‌که در مناجات شعبانیه می‌گوییم: «الْهِيَ كَأَنِّي بِنَفْسِي وَاقِفَةٌ بَيْنَ يَدَيْكَ وَ قَدْ أَظْلَمَ حُسْنُ تَوَكُّلِي عَلَيْكَ؛ معبودا، آن‌سان به رحمت تو امیدوارم که گویی در پیشگاهت ایستاده‌ام و توکل بسزایم به تو بر سرم سایه گسترده است». اگر کسی در این حالت قرار گرفت، نتیجه‌اش این می‌شود: «فَقُلْتُ مَا أَنْتَ أَهْلُهُ». در نسخه دیگر چنین است: «فَفَعَلْتُ مَا أَنْتَ أَهْلُهُ؛ پس تو فرمانی را که سزاوار آنی، رانده‌ای». علاوه بر اینها: «وَ تَعَمَّدَتْنِي بِعَفْوِكَ؛ مرا در عفو و گذشتت پوشانده‌ای». این محصول حسن توکل است.

ما باید به خدای متعال حسن توکل داشته باشیم و حسن توکل محصول حسن ظن است. چرا به خداوند حسن ظن نداشته باشیم؛ در حالی که شب قدر

است. حال اگر کسی وارد رفاقت با او نشده باشد، چقدر بدبخت است؟ این غیر از چیزی است که حضرت سید الساجدین (ع) فرمود: «وَنُعُودُ بِكَ مِنَ الْحَسْرَةِ الْعُظْمَى». حسرت عظمی چیست؟ قرآن می‌گوید: «يَا حَسْرَتِي عَلَى مَا فَرَطْتُ فِي جَنبِ اللَّهِ» [۱۱] دروغا بر آنچه در حضور خدا کوتاهی ورزیدم». می‌توانستم با خدای متعال رفیق شوم، اما از باب رفاقت با او جا ماندم. این حسرت عظمی است؛ زیرا عمر، معنویات، روحیات، عواطف و سرمایه‌های وجودی را بر باد دادم. در مناجات شعبانیه نیز می‌گوییم: «أَفْنَيْتُ عُمْرِي فِي شِرَّةِ السُّهُوِّ عَنكَ وَ أَبْلَيْتُ شَبَابِي فِي سَكْرَةِ التَّبَاعُدِ مِنْكَ؛» عمرم را در بی‌خبری از تو سپری کردم و جوانی‌ام را در سرمستی دوری از تو فرسودم». همه‌ی سرمایه‌ام را به باد فنا دادم و چوب حراج زدم، اما در برابرش چه چیزی به من رسید؟

بنده‌های خاصت نگاه کردی، همان‌گونه نگاهم کن. نگاهی که ندایت بود: «لَا حَظَّتْهُ فَصَعِقَ لِجَلَالِكَ؛» چون بدانان نگریستی، بر اثر تجلی شکوه و جلالت، مدهوش شدند». لذا اگر تو روی برگردانی اگر همه‌ی عالم به من اقبال کنند، برای من مفید نیست. اما اگر تو رو کنی، اگر همه برگردند، به من ضرری وارد نمی‌شود. همان چیزی که قرآن می‌گوید: «إِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَ لِفَضْلِهِ» [۱۰] و اگر خدا به تو زبانی برساند، آن را برطرف‌کننده‌ای جز او نیست، و اگر برای تو خیری بخواهد، بخشش او را ردکننده‌ای نیست». به قول حافظ: «گر ز چشم همه‌ی خلق بیفتم سهل است، تو مینداز که مخذول تو را ناصر نیست».

خداوند همه‌ی باب لطف و رحمت و رفاقتش را باز کرده

عشق محمد و آل محمد هستند، جلوه ویژه‌اش در جمال حسین (علیه السلام) است؛ لذا باب الحسین (علیه السلام)، باب مخصوصی است. از محبت به امام حسین (علیه السلام)، هم برای فتح قریب و هم برای فتح مبین استفاده کنید. از حرارت دلتان استفاده کنید و شعله بگیرید که هم می‌سوزاند و هم حُجُبِ ظلمانی را می‌دَرَد.

بر این اساس، چنانچه از افتتاحیه لیلَةُ القدر سیر کنید و به خود لیلَةُ القدر در ۲۳ ماه مبارک رمضان برسید، آنجا باز هم باید بگویید: حسین (علیه السلام). در لیلَةُ القدر، زیارت الحسین است که راه را باز می‌کند، دست ولی کامل است که دست انسان را می‌گیرد و بلند می‌کند، بلندهمت و بلندنظر می‌کند و اوج می‌دهد. کار امام حسین (ع) این است. او می‌تواند انسان را پرواز دهد و کمال الانقطاع این گونه فراهم می‌شود.

در ماه معظم شعبان است که انسان می‌تواند بگوید: «انظُرْ إِلَيَّ نَظَرَ مَنْ نَادَيْتَهُ فَأَجَابَكَ» مرا از این وضع بیرون بیاور. این همان ارتفاع بخشیدن به همت‌ها است.

یک راه میان‌بر برای بلندهمت شدن

قلب ماه معظم شعبان که شب نیمه ماه می‌شود، افتتاحیه لیلَةُ القدر است و در را با دست سید الشهدا (علیه السلام)، برای ما باز کرده‌اند. در آن شب ۱۲۴ هزار پیامبر به کربلای معلی می‌آیند؛ لذا راه میانه و نزدیک این است که انسان، خود را به ایشان متصل کند و زیارت غیر از این نیست. سید الشهدا (علیه السلام) «رحمه الله الواسعه» و باب عشق است. وتر موتور در عشق حق است؛ یعنی حضرت عشق، اول، وسط و آخر عشق است. «انْ ذُكِرَ الْخَيْرُ كُنْتُمْ أَوْلَاهُ وَأَصْلَهُ وَفَرْعُهُ وَمَعْدَنُهُ وَمَأْوِيَهُ وَمُنْتَهَاهُ». اگر اول و آخر

مُرَاقِبًا؛ معبودا، مرا به نور
گران قدر خویش رسان تا تو را
شناسم و از جز تو رخ برتابم و از
تو ترسم و فرمانت برم».

«إِلَهِي إِنْ أَخَذْتَنِي بِجُرْمِي
أَخَذْتُكَ بِعُفُوكَ وَإِنْ أَخَذْتَنِي
بِذُنُوبِي أَخَذْتُكَ بِمَغْفِرَتِكَ؛
معبودا، اگر مرا به جرم و جریرتم
گیری، تو را به عفو و گذشتت
گیرم؛ و اگر مرا به گناهم گیری،
تو را به آمرزشت گیرم». اخذ از
سوی او، اخذ به عقوبت، خشم
و غضب است. اما اخذ و گرفتن
ما، اخذ به دامن لطف و کرم
است.

جلوه‌ی تام لیله القدر حضرت
مهدی (ع) است که: «يُصَلِّحُهُ اللهُ
فِي لَيْلَتِهِ»؛ [۱۲] خداوند [امور
مربوط به ظهور] او را در یک
شب اصلاح می‌کند».

آثار و فواید حسن ظن به خدا

ما باید حسن ظن به حضرت

«إِلَهِي فَلِكَ أَسْأَلُ وَإِلَيْكَ أُبْتَهِلُ
وَأَرْعَبُ وَأَسْأَلُكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ
مُحَمَّدَ وَآلَ مُحَمَّدٍ وَأَنْ تَجْعَلَنِي
مِمَّنْ يُدِيمُ ذِكْرَكَ وَلَا يَنْقُضُ
عَهْدَكَ وَلَا يَغْفُلُ عَنَّا شُكْرَكَ
وَلَا يَسْتَخِفُّ بِأَمْرِكَ؛ معبودا، از
تو خواهم و به درگاه تو نالم و
به تو گرایم. و از تو خواهم که
بر محمد و خاندان محمد درود
فرستی و مرا در شمار کسانی
قرار دهی که همواره یاد تو کنند
و پیمانت نگه دارند و از سپاست
غفلت نورزند و فرمانت خوار
نשמند».

امیدواریم این فرازهای مناجات
شعبانیه در حق همه‌ی ما
مستجاب گردد، حالت شکر در
ما پیدا شود و در حالی قرار
بگیریم که امر خدا برایمان
بسیار بزرگ و مهم باشد.

«إِلَهِي وَالْحَقْنِي بِنُورِ عِزِّكَ
الْأَبْهَجِ فَأَكُونَ لَكَ عَارِفًا وَعَنْ
سِوَاكَ مُنْحَرِفًا وَمِنْكَ خَائِفًا

بزرگ و قوی است؛ اما خداوند در برابرش می‌فرماید: «إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا» [۱۴] نیرنگ شیطان [در نهایت] ضعیف است». همچنین می‌فرماید: «إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَوْنَ» [۱۵] تسلط او فقط بر کسانی است که وی را به سرپرستی برمی‌گیرند».

همه‌ی بدبختی‌های ما از سوء ظن به خداوند متعال نشئت می‌گیرد. چنانچه به خودمان واگذار شویم، در چشم به‌هم‌زدنی، سال‌ها عبادت به باد خواهد رفت. در مقابل، اگر خداوند گوشه‌ی چشمی کند، انسان به فتح مبین می‌رسد. حسن ظن به خدای متعال و حسن توکل، مسیر را نزدیک می‌کند و در مقابلش نیز سوء ظن است که منبع تمام بدبختی‌ها است. باید بدانیم که اگر خداوند طرفه‌العینی به ما عنایت کند، به همه‌ی مقامات می‌رسیم با حذف تمام مقدمات. چنانچه طرفه‌العینی رها

حق داشته باشیم و به قدرت او ایمان بیاوریم. اگر انسان ایمان آورد، در لجنزار گناهان گذشته‌اش گیر نمی‌کند؛ چون شیطان می‌گوید: تو همانی که خراب کردی، چه کردی و... به این ترتیب همان پایین انسان را در ظلماتی نگه می‌دارد که: «بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أُخْرِجَ يَدُهُ لَمْ يَكْدُ يَرَاهَا» [۱۳] تاریکی‌هایی است که بعضی بر روی بعضی قرار گرفته است. هر گاه [غرقه] دستش را بیرون آورد، به زحمت آن را می‌بیند». این محصول سوء ظن و سوء توکل به خدای متعال است. چنین انسانی نمی‌تواند به خدای متعال اعتماد کند. فاقد اعتماد زیبا «حُسْنِ تَوَكُّلٍ عَلَيْكَ» است که دو بار در صدر و ذیل مناجات شعبانیه آمده است. به هر قدرتی جز قدرت خداوند متعال اعتماد می‌کند. به قدرت شیطان ایمان آورده، ولی به قدرت خدا ایمان نمی‌آورد. می‌گوید: شیطان خیلی

خود را این‌چنین توصیف می‌کنیم: «وَقَدْ نَزَلَتْ مَنزَلَةً الْأَيْسِينَ مِنْ خَيْرِي؛ اینک به جایی رسیده‌ام که از خوبی و اصلاح نفس خود به کلی ناامیدم». من از سمت خودم هیچ امیدی ندارم. اگر به خودمان امید داشته باشیم، کارمان خراب می‌شود.

ان‌شاءالله خداوند بر عزت و عظمت اسلام و مسلمین بیفزاید. خداوند را به حق امام زمان قسم می‌دهیم که رهبر عزیزمان را برای ما حفظ کند. یکی از دوستان می‌گفت: چگونه می‌توانیم امام زمان را یاری کنیم؟ گفتم: می‌خواهی یک کلمه بگویم خیالت راحت شود؟ یاری امام زمان در یاری نائبش متجلی است.

شویم، تمام داشته‌هایمان از بین می‌رود و نابود می‌شویم. اگر به این مطلب باور داشتیم، جلو می‌رویم و پیشرفت می‌کنیم. کلمه «انقطاع» در مناجات شعبانیه، اینجا را هدف‌گذاری کرده است که همه‌ی سبب‌ها کنار می‌رود. در فراز دیگر این مناجات چنین درخواستی داریم: «إِلَهِي بَكَ عَلَيْكَ إِلَّا أَحَقَّتَنِي بِمَحَلِّ أَهْلِ طَاعَتِكَ وَالْمَثْوَى الصَّالِحِ مِنْ مَرْضَاتِكَ فَإِنِّي لَا أَقْدِرُ لِنَفْسِي دَفْعًا وَ لَا أُمْلِكُ لَهَا نَفْعًا مَعْبُودًا؛ به ذات تو بر تو سوگند که مرا به جایگاه بندگان فرمانبردار و شایسته‌ات رسانی، که مرا توانی نیست که از خود زیانی رانم و برای خود سودی به دست آرم». تو باید مرا متصل کنی. انسان اگر به عنایات حسینی متصل شود، راه برایش نزدیک می‌شود. پیام مناجات شریف شعبانیه، دل بردن از همه و پیوستن به حضرت حق است.

در دعای ابوحمزه ثمالی، حال

منابع و مأخذ

- [۸]. کشف: ۱۱۰.
- [۹]. قدر: ۳.
- [۱۰]. یونس: ۱۰۷.
- [۱۱]. زمر: ۵۶.
- [۱۲]. محمدباقر مجلسی، بحارالأنوار، ج ۵۲، ص ۲۸۱.
- [۱۳]. نور: ۴۰.
- [۱۴]. نساء: ۷۶.
- [۱۵]. نحل: ۱۰۰.
- [۱]. شیخ صدوق، عیون اخبار الرضا، ج ۲، ص ۵۱.
- [۲]. همان، ج ۱، ص ۲۹۵.
- [۳]. ری شهری، میزان الحکمه، روایت ۷۴۴۲.
- [۴]. جواد بن عباس کربلائی، قره المهج فی زیاره ثامن الحجج، ص ۲۹۲.
- [۵]. محدث نوری، مستدرک الوسائل، ج ۷، ص ۵۳۵.
- [۶]. شعبان جمع شعبه است و بر شعبه‌های خیر و برکت در این ماه دلالت دارد.
- [۷]. شوری: ۱۳.

افوغها؛ درنگی بر مسئله تعلیم و تربیت

OfoghHa.ir © سامانه پیامکی: ۳۰۰۰۴۸۵۹۵۹

۲ شنبه‌ها

از ساعت ۱۸ الی ۱۹:۳۰
(۶ ماه اول سال)

تهران، خیابان سرچشمه
مجتمع فرهنگی شهدای هفتم تیر